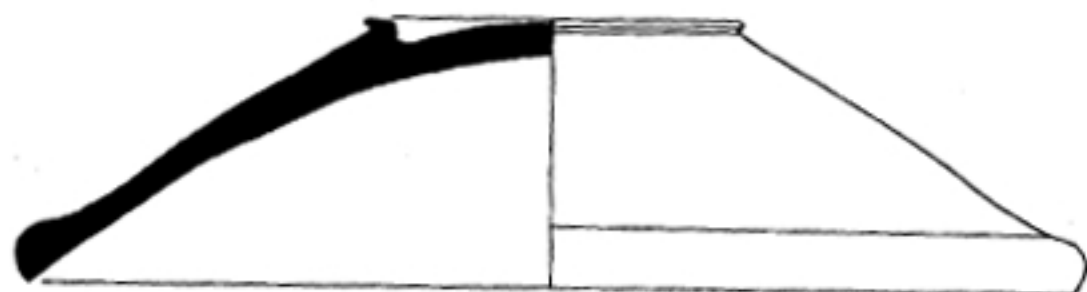

DOS ENTERRAMENTS D'ÈPOCA ROMANA A LA VIA AUGUSTA, NÚM. 35

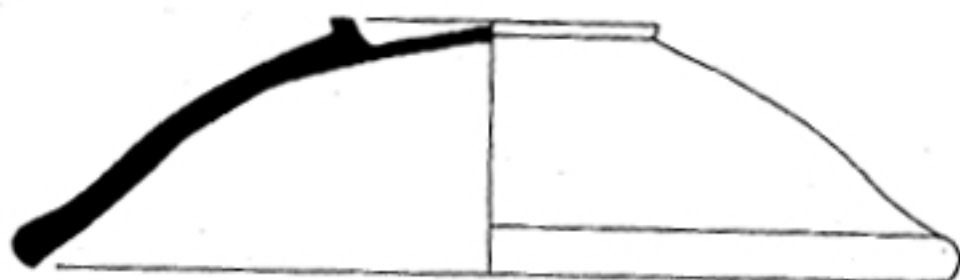
A finals de l'any 1986, en ocasió de que es sollicités una llicència per a la construcció d'un nou edifici a la Via Augusta número 35, el Servei d'Arqueologia de la Generalitat de Catalunya va portar a terme una breu intervenció arqueològica els resultats de la qual oferim en aquesta succinta nota. La intervenció es va realitzar pel fet de que el solar en qüestió es troba en una zona de gran interès arqueològic, en la que s'han documentat diverses troballes arqueològiques, en la majoria dels casos en relació a una extensa àrea de necròpolis ubicada al llarg de l'antiga Via Augusta.

Les tasques d'excavació consistiren en la realització d'una petita cala (dos per dos metres), al centre del solar, allí on no hi havia restes de l'edifici enderrocat. Per sota d'una sèrie de nivells de successives pavimentacions de la construcció contemporània, va aparèixer un primer nivell de terra obscura i compacta, datat pels materials exhumats, en època contemporània i que era el nivell de regularització previ a la construcció de l'edifici que s'acabava d'enderrocar. En un dels costats de la cala, sota dels paviments descrits, va aparèixer un mur que formava part de l'antic pou negre de la casa esmentada, la qual cosa va motivar una reducció de la cala de quasi mig metre. Per sota la cimentació del mur aparegué una gran pedra que cobria un clot existent en la roca, dins del qual es varen identificar un enterrament d'incineració —molt malmès— i restes d'un altre, en aquest cas, d'inhumació.

De l'enterrament d'incineració en quedaven només dos plats tapadora d'origen africà del tipus Ostia III, fig. 332 i una vora d'una peça de Terra Sigillata Hispànica tipus Lamboglia 4/36 - Hayes (fig. 1), datables en la primera meitat del segle II d.C. Entre els dos plats tapadora vàrem localitzar restes d'uns petits i molt malmesos fragments de

1

2

3

Figura 1.

Figura 1. Materials procedents de la incineració de la Via Augusta, 55. 1 i 2. Plats tapadora d'origen africà tipus Ostia III, fig. 332. 3. Vora d'una peça de T.S.H., tipus Lamboglia 4/36 - Hayes 3b.

vidre, probablement pertanyents a un ungüentari, mentre que no es van poder trobar restes de cendres pertanyents a dita incineració.

Del segon enterrament, el d'inhumació, s'exhumà una peça dentària i restes d'altres ossos humans que, pel seu tamany, han de correspondre a un enterrament de tipus infantil, el qual, en època contemporània, fou destruït per l'obertura d'una rasa associada a les estructures de fonamentació del pou negre esmentat anteriorment.

Malgrat la poca identitat i el lamentable estat de conservació de les restes, es tracta d'un dels pocs exemples d'enterrament d'incineració d'època alto-imperial, conegut al sector de llevant de la ciutat. Hem de tenir en compte, però, que encara que no es trobessin restes de cendres, aquest enterrament s'ha d'interpretar com un enterrament d'incineració, degut a la cronologia que ens donen els materials ceràmics, ja que normalment, en aquestes dates tan antigues, el tipus d'enterrament és el d'incineració. En referència a les incineracions alto-imperials conegudes a aquest sector urbà, informació limitada pel fet de que es tracta de troballes antigues i fortuïtes en la majoria dels casos, són bàsicament de dos tipus: en urna de vidre o en urna de terrissa, encara que es coneixen també, si bé són poc freqüents, les conservades en urna de bronze i les associades amb recipients de pedra.

En relació amb les restes de l'enterrament d'inhumació, posterior al d'incineració, hem de dir, en referència a la seva probable cronologia, que no pot ser inclòs dins d'una banda cronològica concreta, encara que podem assenyalar que les inhumacions més antigues, en taüt de fusta, es situen cap al segle III d.C. al sector de ponent de la ciutat. Normalment les inhumacions al sector de llevant són fetes amb taüt de fusta, o bé amb el sistema d'enterrament en fossa i coberta a doble vessant de *tegulae* (s. IV - m. s. V d.C.). Altres sistemes, menys freqüents, empraven sarcòfags monolítics en pedra o eren d'obra, essent molt poc usuals els de plom i lloses. Un treball de síntesi sobre la problemàtica funerària de Tàrraco, publicat recentment, recull tota la informació referent a la problemàtica aquí esboçada (TED'A 1987).

Finalment hem de dir que, tot i la escassetat de dades arqueològiques, aquesta seria una de les zones d'enterrament més importants de la ciutat, per la pròpia importància de la via i pel fet de trobar-se molt a prop del recinte urbà. No obstant això, el fet de que aquest sector continuï seguint l'accés nor-oriental a la ciutat i a causa de la important activitat urbanística desenvolupada en aquesta zona des de finals del segle passat, obliguen a ésser força pessimistes pel que fa a la possibilitat de la obtenció de noves dades, en un futur pròxim, que perme-

tin una millor comprensió de la topografia i la realitat material d'aquest sector extraurbà de l'antiga Tàrraco.

JULIO AGRAZ JIMÉNEZ - XAVIER DUPRÉ RAVENTÓS

BIBLIOGRAFIA

TED'A 1987. TED'A. *Els enterraments del Parc de la Ciutat i la problemàtica funerària de Tàrraco*. «Memòries d'Excavació», 1, Taller Escola D'Arqueologia, Tarragona, 1987, pp. 103-144 i 181-191.